

Spre nicăieri

Mihail Janto

Te naști cu dragostea în tine
și din priviri o înțelegi,
iar din cuvintele-ți puține,
devin cândva și fraze-ntregi.

Tânjești la dragoste o viață,
tu vrei s-o dai și la străini,
dar sufletul multe învață,
pe drumul presărat cu spini.

Trăiești cu dragostea în tine,
crezând că ai destinu-n mâini,
dar clipele sunt prea puține,
din sclavi nu devenim stăpâni.

Traiești cu dragoste, ți-e bine,
o porti în piept, prin ea mai crești
și-atunci când pleci doar ea te ține,
chiar dacă mâine, nu mai ești.

Trăiești cu dragostea în tine,
ce sună-ades a poezie,
te-ntrebi ce îți mai aparține,
când vine toamna cea târzie.

Cum dragostea n-are o lege,
ce-a fost prea mult, azi e puțin,
când omul n-o mai înțelege,
s-ar judeca cu-al său destin.

Odată toate-s amintire
și tot ce-ai vrut, s-a dus de ieri,
rămai cu-o lacrimă-n privire,
suflet deschis, spre nicăieri.